

Els Van Steenberghe – 30 mei 2017

“eindelijk eens theater - 'elektro-opera' noemen de heren het - voor een publiek dat niet dweept met Bach maar wel met Daft Punk en Air.”

'The Only Way is Up' en dat geldt ook voor het publiek

Jonas Vermeulen en Boris Van Severen riefen de DJ's in zich aan om het leven zoals het is te vieren. Het gevolg: elke toeschouwer wil de 'dancing queen' in zich wakker schudden. Niet om wat te stampvoeten op holle beats. Maar om te swingen én te walsen op de maat van het woelige leven.

★★★★★

© Thomas Dhanens

Hoogtepunt = De melancholicus in ons kiest voor de ballade van de jonge 'New Man' (Van Severen) aan de bevallige 'Astor Mouse' (Vermeulen). De ervaringsdeskundige in ons gaat resoluut voor de razend harde rocksong die het leefritme van de dertiger probeert samen te vatten.

Jonas Vermeulen en Boris Van Severen - spelers én muzikanten van topkwaliteit - rijden met hun dj-tafel over de kale scène alsof het een berg is die ze proberen te verzetten. Dat lukt hen net. Zwoegend en zwetend, in hip broekpak. En daar gaat *The Only Way is Up* over: het zwoegen en zweten die een ganse levensloop is. Gelukkig is er steengoede muziek en flashy licht om van elk moment in dit aards bestaan een feestje te maken. Dat is exact wat dit duo doet.

Alvorens dat feestje toe te lichten, moeten we dit duo even duiden. In 2013 studeerden de heerschappen af met [*The Great Downhill Journey of Little Tommy*](#). Het stuk - een rockconcert met een

toneeldramaturgie (of vice versa) over een jongen die zijn moeder verlaat en de berg afdaald naar de 'grote wereld' - had zoveel impact dat de pas afgestudeerde snaken al meteen drie jaar op wereldtournee konden. Faut le faire! Sinds vorig jaar sleutelden ze rustig aan hun tweede stuk, wat dus eigenlijk hun eerste voorstelling-na-de-schoolbanken is. Het vervelende aan gigantisch scoren met een debuut: je tweede worp kan je carrière maken of definitief kraken... *The Only Way is Up* maakt de carrière van beide twintigers.

De eerste songs in *The Only Way is Up* zijn ongrijpbaar, heel elektronisch, een en al beat. Ze zijn zo dansbaar dat je 'up' zou willen veren.

Vermeulen en Van Severen scherpen de stijl die ze in hun debuut vonden verder aan. Blijvers zijn de wervelende muziek en de knappe visuals van Sarah Yu Zeebroek. Tijdens *The Great Downhill Journey Of Little Tommy* tekende zij live figuurtjes bij de songs, nu is ze er niet live bij. Ze pimpte wél de DJ-tafels met neonlichtbalken, zodat je daar de songteksten op kan volgen, én maakte een indrukwekkende achterwand. Op die flashy neonwand lichten guitige figuurtjes (hartjes, sterretjes, een klokje, een pijltje met een engeltje,...) op die in de songs vermeld worden. De wand fungeert evengoed als hartslagmeter of beursgrafiek en ook de namen van de personages verschijnen erop.

Die personages (Astormouse, Chief, Cat Man, New Man) vertegenwoordigen enkele manieren waarop je het leven kan leiden: met een onvervulde kinderkamer, als baas, als flierefluiter, als zakenman met een gebroken gezin, bijvoorbeeld. Ola, is dat niet te herkenbaar en dus te cliché? Neen. De heren willen het leven zoals het is niet omzeilen. Ze willen net dat 'voorspelbare' bestaan in songs gieten en ze schamen zich niet voor de aaneenschakeling van clichés dat het leven vaak is.

Die inzichten haalden ze ook uit *The Up-Series*, een BBC-documentaire reeks die sinds 1964 een groep mensen sinds hun zevende levensjaar volgt. Om de zeven jaar volgt er een nieuwe aflevering.

Eindelijk eens muziektheater waarin je niet meer kan zeggen waar het ene genre begint en het andere genre eindigt.

De eerste songs in *The Only Way is Up* zijn ongrijpbaar, heel elektronisch, een en al beat. Ze zijn zo dansbaar dat je 'up' zou willen veren. Dan, wanneer de zevenjarigen twintigers en dertigers worden, doen de ballads en de rocksongs (want het gaat hááááárd voor dertigers!) hun intro. En gaandeweg vermelt alle stijlen. Vermeulen en Van Severen, die zelfs even als een raspende Tom Waits klinkt, transformeren tijdens deze theatertrip van gulzige kereltjes met luchtige harten naar mannen met een hoofd vol rimpels en herinneringen.

De laatste song is een verzameling pure, poëtische richtlijnen over hoe het leven te leven. Leven met durf, met sexappeal én met tijd voor diegene en datgene dat het leven de moeite maakt. Die song richten ze aan hen, aan ons.

The Only Way is Up is eindelijk eens theater - 'elektro-opera' noemen de heren het - voor een publiek dat niet dweept met Bach, maar wel met Daft Punk en Air. Eindelijk eens muziektheater waarin je niet meer kan zeggen waar het ene genre begint en het andere genre eindigt. Wie nu denkt: 'Ah, 't is een soort musical?', die bluft zich om het even welke uitverkochte zaal waar de kornuiten spelen binnen en laat zich door hen de oren flink schrobben. Zoals bij elke goede trip, kan je nadien enkel denken: nog!